

Ēiz Dievs visas savas parakas un gudrības nolika
neredzamajā maisā. Tikai, kad Dievs pūskārīs maisam, tas
kļuva krāsains un redzams.

Ķinas par jauno maisu norāca līdz pazemei. Vēlām
iegribējās maisu dabūt sev. Kad Dievs devās savā
iekdienas pastaigā, lai uzzinātu kaut ko jaunu, Vēlās kaba
plānes, kā dabūt maisu. Maiss taču ir neredzams!
Kā to dabūt?

Kad Dievs atgriezās, debesīs bija jau naktis. Dūz
sākusies Vēlna stunda. Šajā naktī elles valdnieks iz-
gāja ar jaunu nodomu. Dievs nejauta no relāgu, tā-
pēc samelēja maisu un paņēma to sev līdzī, kad
devās gulēt savā mākoņa gaisīgajā gultā.

Pa to laiku Vēlns mājā mēdēja visgarāko koku.
Dīnam sūnmez bija diezī beuvju putenkī, kurus bija no-
zadzis no fejām. Melabais tos varpūta kokam, un kas
īzauga līdz pat debesīm. Kāp' tam par stīgu stīgoim,
zaru zariem, norāca debesīs. Tiktīko varāpis, Vēlns
debesīs ieraudzīja krāsainu maisu Dīva rokās. Tā bija Dīvu
klūda. Vēlns žīgī, klusi pūskēja un satvēra maisu, bet nenā,
jo Dievs to tūēja tik cūsi, ka Vēlns ar savām nagām
izplēsa caurumus maisā. Abi cūndamies maisu
pārplēsa uz pusēm, un visas gudrības, parakas, stāsti
un teikas izbīra pa visu pasauli. No tā laika
cilvēki ir bagāti ar zināšanām, kuras nevar ne pazaudēt,

ne nozagt.

